

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέησθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 18 Ἰουλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 38

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο

«Ἐχετε κι' οἱ δυὸ πολλὰ κι' ἐγ-
κάρδια χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν φίλο
μας κ. Τρεγκομαῖν. Ἀπὸ τὸ θεῖό μου
δὲν ξέρω, γιατί αὐτός, φοβάμαι πολύ,
οὔτε θυμᾶται καθόλου πὼς ἔχει σπίτι
στὸ Σαῖν-Μαλό, ὅπου τὸν περιμένουν
ἀδελφὴ καὶ ἀνιψιά. Ἐγὼ σὰς φιλῶ
θερμὰ καὶ τίς δυὸ σὰς κι'
εὐχομαι καλὴ ἀντάμωση
ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα.

Ζυχέλ Ἀντιφέρ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

«Ὡπου ὁ συγκλη-
ρονόμος τοῦ καπετάν-
Ἀντιφέρ παρουσιάζε-
ται στὸν ἀναγνώστη
τοπικώτατα.

Ὅταν φθάνη κανεῖς
στὸν ὄρμω τῆς Τύνιδος,
δὲν βρίσκεται ἀκόμα στὴν
Τύνιδα. Πρέπει νὰ προ-
στρέξῃ στὶς βάρκες τοῦ
πλοίου τοῦ ἢ στὶς «μαόν-
νες» τοῦ τόπου γιὰ νὰ
φθάσῃ στὴ Γκουλέττα.
Πραγματικῶς, τὸ λιμάνι
αὐτὸ δὲν εἶναι λιμάνι.
Μόνο βάρκες καὶ μικρὰ
καΐκια μποροῦν νὰ πλη-
σιάσουν τὴν προκυμαῖα.
Τὰ μεγάλα σκάφη, ἱστιο-
φόρα ἢ ἀτμόπλοια, ἀγ-
κυροβολοῦν στάνοιχτά, κι'
ἂν τὸ παραπέτασμα τῶν
βουνῶν τὰ προστατεύῃ ὅ-
ταν ὁ ἀνεμὸς εἶναι ἀνατο-
λικός, κλυδωνίζονται ὅ-
μως πολὺ ὅταν εἶναι βό-
ρειος ἢ δυτικός. Ἀλλὰ
καὶ στὴ Γκουλέττα ὅταν
βρέθῃκαν, ὁ καπετάν-Ἀν-

τιφέρ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν ἦταν
ἀκόμα στὴν Τύνιδα. Ἐπρεπε νὰ πά-
ρουν ἀκόμα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σιδη-
ρόδρομο ποὺ τριγυρίζει τὴ λίμνη
Μπαῖρα περνώντας κάτω ἀπ' τὸ λό-
φο τῆς Καρτάγης ὅπου ἐγείρεται ἡ
ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

Οἱ ταξιδιώτες μας, ἅμα πέρασαν

τὸ μῦλο, βρέθῃκαν σὲ μιὰ κωμόπολη
ποὺ τὴν ἐσοχίσε ἓνας μεγάλος δρόμος
μὲ διοικητήριον, καθολικὴ ἐκκλησιὰ,
καφενεῖα καὶ ἰδιωτικὰ σπίτια, εὐρω-
παϊκώτατα ὅλα καὶ μάλιστα μοντέρ-
να. Πρέπει νὰ προχωρήσῃ κανεῖς ὡς
τὰ παραθαλάσσια παλάτια, ὅπου κά-
θεται τὸ καλοκαίρι ὁ βέης γιὰ νὰ ἰδῇ
καὶ λίγο τοπικὸ χρῶμα.

Ἀλλὰ τί τὸν ἐνοιαζε γιὰ ὅλ' αὐτὰ
τὸν καπετάν Ἀντιφέρ! Μήπως ἤξε-
ρε ἂν Ρωμαϊκὴ ἱστορία, γιὰ νὰ θυ-
μηθῇ σ' αὐτὰ τὰ μέρη
τῆς Ἀφρικῆς τὸν Σκι-
πίωνα ἢ τὸν Ἀννίδα; Τὸ
ἴδιο κι' ὁ Ζιλδὰς Τρεγκο-
μαῖν. Μόνο ἴσως ὁ Ζυχέλ
θὰ εἶχε κάποιες ἱστορι-
κὲς ἀναμνήσεις ἂν δὲν
τὸν ἀπασχολοῦσε τόσο τὸ
παρὸν κι' ἂν δὲν θυμέ-
ταν διαρκῶς τὴν ἀρρα-
βωνιαστικίαν τοῦ, ποὺ ἔαρ-
γοῦσε τόσο νὰ τὴν ξα-
ναῖδῃ...

Ἀφοῦ πέρασαν τὴν
Γκουλέττα, οἱ φίλοι μας,
μὲ τίς βαλίτσες στὰ χέρια,
ποὺ τὸ περιεχόμενό τους
ἐσκόπευαν νὰ τὸ ἀνανεώ-
σουν στὴν Τύνιδα, πῆγαν
στὸ σταθμὸ νὰ περιμένουν
τὸ τραῖνο. Ὁ Μπέν-Ὁ-
μάρ κι' ὁ Ναζίμ τοὺς ἀ-
κολούθησαν μὰ χωρὶς νὰ
τοὺς πλησιάζουν. Ἐπει-
δὴ ὁ καπετάν Ἀντιφέρ
δὲν εἶχε μιλήσῃ καθόλου,
δὲν ἤξεραν τίποτα γι' αὐ-
τὸν τὸν τραπέζιτη Ζαμ-
πουκό, ποὺ ἡ ἰδιοτροπία
τοῦ Καμύλκ-πασὰ τοὺς
ἔκανε τώρα νὰ γυρεύουν.
Πολὺ δυσάρεστο αὐτὸ, ἂν
ὄχι γιὰ τὸ συμβολαιογρά-
φο, ποὺ ἔτσι ἡ ἀλλοιῶς
ἠθάρρειν τὴν ἀμοιβή του,
τευλάχιστο γιὰ τὸν Σα-

«Δρόμοι στενοὶ μὲ παράξενα σπίτια καὶ σκοτεινὰ μαγαζιά...»
(Σελ. 370, στ. β').

ούκ, πού θά είχε τώρα νά κάμει με δυο κληρονόμους. Καί τί λογής νά-ταν ὁ δεύτερος πού ξεφύτρωσε;

Πήραν τὸ τραῖνο καί πάλι σαράντα λεπτά ἐφθασαν στήν Τύνιδα ὅπου, ἀκολουθώντας τὸν παράλι δρόμο, βρέθηκαν μπροστά στο Ἱεροδοχεῖο τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ τοὺς ἐδῶσαν κάμαρες κάπως γυμνές ἀπὸ ἐπιπλα, με ψηλά ταβάνια καί με κρεβάτια πού εἶχαν καὶ κουνουπιέρες. Τὸ ἐστιατόριο ἦταν μιά μεγάλη σάλα τοῦ ἰσογείου, ἀρκετὰ εὐπρόσωπη, ὅπου μποροῦσαν νά προγευματίσουν καί νά γευματίσουν ὅ,τι ὥρα ᾔθελαν.

Ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ δὲν ἀνέβηκε καὶ στήν κάμαρά του.

— Θὰ σὰς ξαναδῶ ἐδῶ, εἶπε τοὺς συντρόφους του.

— Πήγαινε, φίλε μου, νά κάμεις τὴ δουλειά σου, τοῦ εἶπε ὁ κουνιέρης. Θὰ σὲ περιμένουμε.

Ναί, θὰ πήγαινε τώρα νά βρῇ τὸν τραπεζίτη Ζαμπουκό καί νά τοῦ πῇ: «Ἐχω νά σὰς δώσω αὐτό. Σεῖς τί ἔχετε νά μοῦ δώσετε;». Ἦταν ἄλλωστε προειδοποιημένος, καθὼς ἔλεγε τὸ ἔγγραφο πού βρῆκαν στὸ νη-σάκι, πὼς κάποιος Ἀντιφέρ, Γάλλος, θὰ τοῦ πῇ καὶ τὸ μήκος πού χρειαζόταν γιὰ νά προσδιορισθῇ ἡ θέση τοῦ ἄλλου νησιοῦ ὅπου ὑπῆρχε ὁ θη-σαυρός. Δὲν θὰ ξαφνιαζόταν λοιπὸν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη.

Ἐνα φόβος μόνο εἶχε ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ: μὴ δὲν ἤξερε γαλλικὰ ὁ τραπεζίτης. Καί τότε πὼς θὰ μιλοῦσαν χωρὶς διερμηνέα; Κι' ἐσύμφερε νά μάθῃ τὸ μουσικὸ τους κι' ἕνας τρίτος, ξένος;

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, πῆρε ἕναν ὁδηγὸ πού μιλοῦσε γαλ-λικὰ καί ξεκίνησε μαζί του γιὰ τὸ σπῆτι τὴν Τράπεζα τοῦ Ζαμπουκό. — Ἀφοῦ δὲν μᾶς χρειάζεται ἑ-μᾶς... εἶπε μετὰ τὴν ἀναχώρησή του ὁ Ζιλδὰς.

— Ἀς βγοῦμε καί μεῖς περίπατο, συμπλήρωσε ὁ Ζυχέλ. Καί πρῶτα-πρῶτα ἂς πάμε στὸ ταχυδρομεῖο νά ρίξω τὸ γράμμα μου.

Καί νά τους! Ἀφοῦ πῆγαν στὸ Ταχυδρομεῖο πού ἦταν δίπλα στὸ ξενοδοχεῖο τους, ἄρχισαν νά τριγυ-ρίζουν τὸν περίβολο τῆς πόλης. Ἐνα τοῖχο μ' ἐπάλξεις πού ἔχει περίμε-τρο δυὸ λευγῶν.

Ὅσο ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ εἶχε κάμει μετὰ τὸν ὁδηγὸ του τὴν ἀκό-λουθη ἐμῆλεια:

— Γνωρίζεις τὸν τραπεζίτη Ζαμ-πουκό;

— Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ τὸν γνω-ρίζει.

— Καί πού μένει;

— Στὴν κάτω χώρα, στὴ συνο-κία τῶν Μαλτέζων.

— Ἐκεῖ θέλω νά με πάς.

— Στις διαταγές σας!

Καί νά ὁ καπετάν Ἀντιφέρ στήν «κάτω χώρα» τῆς Τύνιδος. Περιττὸ πάλι νά ποῦμε πὼς καμμιὰ προσοχή δὲν ἔδινε στὰ περίεργα πού τὸν τρι-τριγύριζαν: ἐδῶ ἕνα τζαμί μετὰ τὸν κομψὸ μιναρέ του, ἐκεῖ ἕνα ρωμαϊκὸ ἐρείπιο, παρακάτω μιά γραφικὴ πλα-τεῖα με φονικιές, ἔπειτα δρόμοι στε-νοί, πού ἄλλοι ἀνηφορίζουν κι' ἄλ-λοὺ κατηφορίζουν, με παράξενα σπῆ-τι καί με σκοτεινὰ μαγαζιά. Τίποτ' ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔδλεπε ὁ Ἀντιφέρ!.. Δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὸν τραπε-ζίτη καί τὴν ὑποδοχή πού θὰ τοῦ ἔκανε—καλὴ βέβαια, γιατί δὲν διώχ-νει κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο πού τοῦ πηγαίνει ἑκατὸ ἑκατομμύρια!..

Ἦτοτε ἀπὸ δρόμο μισῆς ὥρας, ἔ-φτασαν στὴ συνοικία τῶν Μαλτέζων. Δὲν ἦταν ἡ πιὸ καθαρὴ αὐτῆς τῆς πόλης πού ἔχει ἑκατὸν πενήντα χι-λιάδες κατοίκους καί πού δὲν διακρί-νεται γιὰ μεγάλη καθαριότητα. Στὴν ἄκρη ἐνὸς δρομίσκου ὁ ὁδηγὸς ἐσταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα μέτριο σπῆτι, ὅμοιο μετὰ πρὸς ὅσα πού βλέπει κανεὶς στήν Τύνιδα—τετρά-γωνο ὅγκο με ταράσα, χωρὶς ἐξωτε-ρικὰ παράθυρα καί με αὐτὴ μέσα—τὸ περίφημο ἀραβικὸ πᾶτι ο—ἀπ' ὅπου παίρνουν φῶς καί ἀέρα τὰ δωμάτια.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ τραπεζίτης Ζαμπουκό; ρώτησε ὁ Ἀντιφέρ.

— Ἐδῶ ἀκριβῶς, ἀποκρίθηκε ὁ ὁδηγός.

— Εἶναι ἡ Τράπεζά του;

— Μάλιστα.

— Δὲν ἔχει ἄλλη κατοικία;

— Ὁχι, κύριέ μου.

— Εἶναι πλούσιος;

— Πάρα πολύ.

— Διάβολε! εἶπε μέσα του ὁ Ἀν-τιφέρ.

— Μὰ καί φιλάργυρος ἄλλο τόσο, πρόσθεσε ὁ ὁδηγός.

— Τότε ἀλλάζει, εἶπε μέσα του ὁ Ἀντιφέρ.

Κι' ἀπόλυσε τὸν ὁδηγὸ, πού ξεκί-νησε νά γυρίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὁ Σαοὺκ τοὺς εἶχε παρακολου-θῆσει χωρὶς νά φανῇ. Τώρα ἤξερε πού κατοικοῦσε ὁ τραπεζίτης Ζαμπου-κό. Ὁ δὲν μποροῦσε ὅμως νά συνεννοη-θῇ μαζί του, ἢ θὰ κατόρθωνε νά ἐ-πωφεληθῇ ἀπὸ μιά τυχὸν διαφωνία μεταξὺ τῶν δυὸ συγκληρονόμων!..

Τὸ κακὸ ἦταν πὼς στὸ νησί Νο 1, ὅπου ἦταν ὁλοι μαζί, δὲν ἄκουσε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Ἀντιφέρ τὸ μήκος τοῦ νησιοῦ Νο 2. Ἀλλοιωτικὰ θὰ ἔτρεχε

πρῶτος στήν Τύνιδα, θὰ ἐπρότεινε στὸν τραπεζίτη Ζαμπουκό μιά μεγά-λη ἀμοιβή, κι' ἴσως θὰ τὸν ἐπειθε νά φανερῶσθαι σ' αὐτόν, κι' ὅχι στὸν Ἀν-τιφέρ, τὸ πλάνος πού κατεῖχε. Τώρα ἦταν πολὺ δύσκολο. Πάντα ὅμως θὰ εἶχε τὸ νοῦ του καί, ἂν δὲν ἐβγαζε ἀπ' τὴ μέση τὸν ἕνα, στήν ἀνάγκη θὰ πολεμοῦσε καί με τοὺς δυὸ.

Ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ μπῆκε στὸ σπῆτι τοῦ τραπεζίτη κι' ὁ Σαοὺκ πε-ρίμενε ἀπέξω.

Ἡ Τράπεζα ἐκείνη τὴν ὥρα—τὰ ἰσόγεια ἀντικρυστὰ γραφεῖα κι' ἡ αὐλὴ—ἦταν τόσο ἔρημη, πού θὰ ἔ-λεγε κανένας πὼς πρὸ ὀλίγου εἶχε κάνει «στάση πληρωμῶν». Ἀλλὰ ὅχι, ὁ τραπεζίτης Ζαμπουκό δὲν εἶχε χρεωκοπήσει. Ἦταν ἕνας στεγνός, ζαρωμένος, ἀδύνατος, κοκκαλιάρης, με γκριζὰ σπιθόβολα μάτια, φαγωμέ-νο μουστάκι, λεπτὰ χεῖλη, γερὰ δόν-τια καί ράχη κάπως κυρτή. Καθόλου συμπαθητικὸς ἄνθρωπος δὲν ἐφάνηκε στὸν καπετάν Ἀντιφέρ, πού θὰ προ-τιμοῦσε νά μὴν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ νοῖσῃ σχέσεις μαζί του.

Ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Μαλτέζος αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε ἢ ἕξι χι-λιάδες πού ζοῦσαν τότε στήν Τύνι-δα—δὲν ἦταν καθαυτὸ τραπεζίτης, παρὰ ἕνας ἐνεχυροδανειστής, σκλη-ρὸς τοκογλύφος, πού ἐβγαζε κι' ἀπὸ τὴ μύγα ξύγκι. Μετὰ τὴν τοκογλυφία καί με ἄλλες ὅχι ἐντιμὲς ἐπιχειρήσεις, εἶχε πλουτίσει πολὺ. Τὸν ἔλεγαν πολυεκατομμυριοῦχο. Ἡ ἀρχὴ του ὅμως ἦταν πῶς, ὅσο πλούσιος κι' ἂν εἶναι κανένας, δὲν εἶναι ἀρκετὰ, δταν μπορῇ νά γίνῃ περισσότερο.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

M A M M A

Ποιά λόγια θὰ μπορούσαν νά πα-ραστήσουν, μικράκι μου, τὴ γλυκὰ τῆς φωνῆς σου, σὰν ξυπνὰς καί φω-νάξεις καθὼς ἀνακαθίζεις στὸ κρεβ-βάτι σου;

— Μαμμά!

Ἡ φωνή σου τρεμάμενη, γεμάτη συγκίνηση, λαχτάρα ἀγωνία!

— Μαμμά!

Ἀχ, ἡ μαμμά δὲ φαίνεται. Ὁρ-θώνεσαι, ἀγκαλιάζεις τὰ σίδερα, τὸ προσωπάκι σου διαγράφεται, μισο-φαίνεται ἀπὸ τὸ διάφανο τούλι τῆς κουνουπιέρας.

— Μαμμά!

Κελαῖδια μοὶ ἀηδονιοῦ, καί φθόγ-γοι μαγεμένοι γλυκόνυχου βιολιοῦ, δὲ σταλάζουν στήν ψυχὴ μου δταν τὸ στοματάκι σου γλυκὰ καθὼς προφέ-ρει τὴ λέξη τὴ μοναδική. Κι' ὅστε-ρα, στήν ἀγκάλη μου καθὼς ἀφήνε-

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

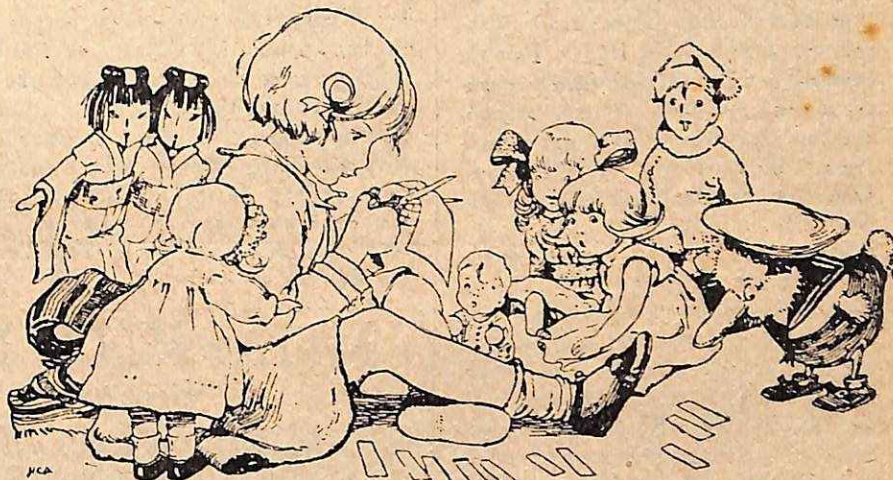
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ'. Γιὰ νά βρεθῇ ἐκεῖνος πού θὰ διάλεγε τὸ παιχνίδι.

Ἡ Ροζίνα φύλαξε τὸ μαντήλι τῆς, ἔπαψαν τὰ κρυφὰ γέλια, τὰ σκουν-τήματα, οἱ γκοιμάτσες, κι' αἶμα εἶδα πάλι ὅλα τὰ παιδιὰ ἡσυχὰ καί φρό-νιμα, τοὺς εἶπα:

— Τώρα θὰ βάλουμε κλῆρο, κι' ὅποιος εἶναι τυχερός, ἐκεῖνος θὰ διαλέξῃ τὸ παιχνίδι πού θὰ παίξουμε.

Τὰ παιδιὰ δὲν κατάλαβαν τί τοὺς εἶπα, γιατί ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχαμε

βάλει κλῆρο. Δὲν θέλησαν ὅμως νά τόμολογήσουν—τὰ παιδιὰ κάνουν πάντα πὼς τὰ ξέρουν καί τὰ καταλαβαίνουν ὅλα—κι' ἡ Μόνικα φώναξε με πεποίθηση:

— Ὦ, ναί! αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ διασκεδαστικό! Ἐμπρός, μαμμάκα!

— Ἀκούστε λοιπὸν πὼς θὰ γίνῃ, εἶπα ἐγώ. Θὰ κόψω δεκάξη χαρτάκια, πού τὸ καθένα θάῃ διαφορετικὸ μᾶκρος...

— Κι, ἐγὼ θὰ τραβήξω τὸ μακρύτερο; φώναξε ὁ Κουῖν-Κουῖν.

— Σιωπή! Δὲν θὰ μπορέσης νά τραβήξεις τὸ μακρύτερο, οὔτε σὺ οὔτε κανένας ἄλλος, γιατί θὰ τὰ κρατῶ στὸ χέρι μου με τέτοιο τρόπο,

ὥστε νά φαίνονται ὅλα τὰ ἴδια. Θὰ τραβήξετε δηλαδὴ στὰ τυφλά καί μόνο ὁ τυχερός θὰ τραβήξῃ, χωρίς νά τὸ ξέρῃ, τὸ μακρύτερο. Καταλάβετε;

— Τὰ παιδιὰ με κοιτάζαν με ἀπορία κι' ἡ «Ριαντὰ» ρώτησε:

— Θὰ τραβήξω κι' ἐγὼ πού εἰμαι γοιὰ;

— Βεβαίωτα, τῆς ἀποκρίθηκα. Τραβοῦν κλῆρο κι' οἱ μεγάλες κυ-ρίες. Καί τώρα κοιτάτε.

Πῆρα ἕνα κομμάτι χαρτί μπλε—τοὺς ἀρέσει καλύτερα ἀπὸ τὸ ἄσπρο—κι' ἄρχισα νά κόβω μ' ἕνα ψαλίδι λουοιδίτσες, ἄλλες μακριές κι' ἄλλες κοντές. Μετὰ τί προσοχὴ πού με κοιτάζαν! Ἀχ, δὲν ἐβγαζαν καί μόνο τὸ τριξίμο τοῦ ψαλιδιοῦ ἀκουγόταν. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε τὸ στόμα τῆς ἀνοιχτό, γιατί ἔτσι τὸ κάνει πάντα ὅταν κοιτάξῃ κάτι τι με προσοχή.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΛΕΝΗ ΡΕΖ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΦΛΑΜΟΥΡΙΑ

Στὸ Σωτήρη Παπαγεωργίου

Στὴ βρύση, πλάι στήν πόρτα,
Στέκει μιά φλαμουριά.
Κάποτε στὴ σκιά τῆς,
Εἶδα ὄνειρα γλυκά.
Χάραξα στὸν κορμὸ τῆς
ὄνομ' ἀγαπητὸ
Καί σὲ χαρὸς σὲ λύπης
Ποτὲ δὲν τὴ ξεχνῶ.

Ξανά ἀπὸ κεῖ περνοῦσα
Στὴ νύχτα τῆς βαθιά.
Πυκνὸ ἦταν τὸ σκοτάδι
Δὲν ἔβλεπε ἡ ματιά.
Μὰ οἱ κλώνοι μουμουρίζαν
Σὰν νᾶλσαν, θαρρεῖς:
«Σύντροφε, ἔλα σὲ μένα
Γαλήνη ἐδῶ νά βροῖς!»

Στὸ πρόσωπο τ' ἀγέρῃ
Μοῦ φῦσας τὸ ψυχρό.
Μοῦ φεύγει τὸ καπέλλο
Μὰ πίσω δὲ γυρνῶ.
Τώρα ἔχω ξεμαρῦνει
Πολὺ ἀπ' τὸν τόπο αὐτό
Μὰ πάντα σὰν νᾶκούω
«Θάχες γαλήνη ἐδῶ!»

(Ἀπ' τὸ Γερμανικὸ τοῦ W. Müller)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Σημ. Μετ. τὸ παραπάνω τραγοῦδι, τονισμένο ἀπὸ τὸ Σοῦπερθεωρεῖται τώρα πιά, στὴ Γερμα-νία, γιὰ λαϊκὸ τραγοῦδι. Ἡ μετάφραση εἶναι πάνω στὸ ρυθμὸ καί τὰ μέτρα τοῦ πρωτοτύπου, ὥστε νά μπορῇ νά τραγουδηθῇ ἑλληνικὰ ἀπ' ὅσους τυχὸν γνωρίζουν τὴ μελωδίαν.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

3000 ΧΙΛ. ΚΟΛΥΜΠΩΝΤΑΣ!

Τρείς χιλιάδες χιλιόμετρα κολυμπώντας! Τι υπερφυσικό ρεκόρ είναι αυτό; Μήν μπορείτε όμως. Δεν το πέτυχε άνθρωπος. Το πέτυχε ένα ψάρι.

Τόν περασμένο Αύγουστο μερικοί Ρώσοι ψαράδες, ρίχνοντας τὰ δίχτυα τους στέν ποταμό Βύγκ στην έπαρχία της Σικότας στη Βόρειο Ρωσία έτράβηξαν έξω μαζί με τὰ άλλα ψάρια και ένα σολωμό που στά φτερούγια του είχε κολλημένη μια ταυτότητα. Η ταυτότητά αυτή έγραφε: «Ζωολογικόν Μουσείον του Όσλο Νο 133».

Ο παράξενος λοιπόν αυτός σολωμός αντί να φαγωθή όπως έλοι οι άλλοι σύντροφοί του, στάλθηκε με όλες τις τιμές και τις προφυλάξεις στο Ζωολογικόν Μουσείο του Όσλο που εξακρίβωσε ποιά δρομολόγιο είχε ακολουθήσει. Έξακριβώθηκε λοιπόν ότι ο Σεβάρ Θαλασσινός αυτός των ψαριών που είχε ριχθεί στην θάλασσα στις ακτές της Νορβηγίας έκανε τον γύρο όλης της Σκανδιναβικής Χερσονήσου, πέρασε τη θάλασσα του Μπαρέντς και τη Λευκή θάλασσα και από κει μπήκε μέσα στον ποταμό Βύγκ όπου τον έπιασαν οι ψαράδες. Έκανε, δηλαδή, κολυμπώντας ένα ταξίδι 3.000 χιλμ. και περισσότερο.

Το ρεκόρ αυτό, και για ένα ψάρι ακόμη, είναι σημαντικό και αξιοθαύμαστο. Και δεν θα μπορούσε κανείς ποτέ να υποφιασθή πως ένα τόσο μικρό ψάρι έκανε ένα τόσο μακρινό ταξίδι, αν δεν ήταν ή πλάκα με την ταυτότητα, που τώρα τελευταία μεταχειρίζονται έλοι: οι επιστήμονες για να μελετούν τους δρόμους που ακολουθούν τὰ ψάρια και τὰ πουλιά στις μεταναστεύσεις τους.

ΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ

Τώρα και δύο χρόνια, δηλαδή κατά το 1934, ένας φτωχός κτηματίας της Νοτίου Αφρικής βρήκε μέσ' στο κτήμα του ένα πελώριο διαμάντι που ζύγιζε 726 καράτια είχε μήκος 61/2 ύψος 37 χιλιοστά. Δηλαδή το διαμάντι αυτό σε μέγεθος ήταν το τέματις πούλησε το διαμάντι του 63000 λίρες σ' έναν Έγγλέζο έμπορο διαμαντιών και αυτός το πούλησε τρεις ή τέσσερες φορές ακριβώτερα σ' έναν Αμερικανό έμπορο διαμαντιών.

Όσο μοναδικό όμως και σπάνιο

νά ήταν αυτό το διαμάντι, το υπερβολικό του μέγεθος το έκανε να χάνη την αξία του, γιατί ούτε να κατεργασθή εύκολα μπορούσε ούτε να χρησιμοποιηθή για κόσμημα. Έπρεπε λοιπόν να χωρισθή σε πολλά μικρά διαμάντια. Αλλά έδω ήταν ο κόμπος. Γιατί ένα διαμάντι έπειδή καθώς ξέρετε είναι το πιο σκληρό πράγμα του κόσμου, δεν κόβεται με τίποτα και για να το χωρίση κανείς πρέπει να το σπάση, δίνοντας του μια δυνατή σφυριά. Αν όμως ή σφυριά αυτή δεν δοθή ακριβώς στα σημεία που πρέπει; ούτε ένα δέκατο του χιλιοστού παραπέρα, το διαμάντι γίνεται θρύψαλα και χάνει έτσι όλη του την αξία.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μά ίσως θα σάς συνέβη και σάς κάποτε το ίδιο και θα ξέρετε. Αν ξέρετε, τότε δεν έχω ανάγκη να σάς το εξηγήσω, αν δεν ξέρετε, τότε πάλι δεν μπορώ να σάς το εξηγήσω.

Τέλος πάντων, αυτά αίσθάνομαι — και άρνθήθηκα να τόν παντρευτώ. Δεν του εξήγησα τον λόγο: μου είχε κοπεί ή μιλά και ήμου κατάδρα δυστυχισμένη. Δεν μου έρχόταν τίποτα στο στόμα για να του πω. Και τώρα έφυγε, με την ιδέα πως θέλω να πάρω τόν Τζίμμη Μάκ-Μπράϊν — μα ούτε μου πέρασε καθόλου ένα τέτοιο πράγμα από το νου μου, ούτε σκέφθηκα ποτέ να παντρευτώ τόν Τζίμμη: δεν έχει μεγαλώσει ακόμη αρκετά. Μά ο Μάστερ Τζέρβης κι' εγώ μπήκαμε σ' ένα κυκλώνα παρεξηγήσεων και πλήγωσε βαθύτατα ο ένας τόν άλλον.

Ο λόγος που άρνθήθηκα να γίνω γυναίκα του δεν είναι γιατί δεν ενδιαφέρομαι γι' αυτόν, αλλά άπεναντίας γιατί ενδιαφέρομαι πάρα πολύ γι' αυτόν. Φοβόμουν μή τυχόν και μετανόηση άργότερα — κι' αυτό δεν θα μπορούσα ποτέ μου να το άνεχθώ. Μου φαινόταν πως ένα πρόσωπο που δεν ξέρει ούτε καν ποιός είναι ή μάνα του και ο πατέρας του, όπως εγώ, δεν έχει το δικαίωμα να μπή μέσα σε μια τέτοια οικογένεια σάν τη δική του. Δεν του έκανα ποτέ λόγο για τόν Άσουλον Τζών Γκρίερ, και μου φαινόταν φοβερό να του εξηγήσω πως δεν ήξερα ποιά είμαι. Και ή οικογένειά του είναι περήφανη

Ίσαμε τώρα μόνον οι ειδικοί τέχνιτες του Άμστερντάμ και τού Λονδίνου ήταν άξιοι να επιτύχουν μια τόσο ριψοκίνδυνη άπόπειρά. Στη Νέα Υόρκη δοκιμάσθηκε για πρώτη φορά, αλλά ή άπίτυχία ήταν άπόλυτη.

Οι έμπειρογνώμονες που είχαν άναλάβει να καθορίσουν το σημείο όπου έπρεπε να δοθή ή σφυριά μελέτησαν το διαμάντι επί δύο μήνες και ο Κάπλαν, ο ειδικός που έπρόκειτο να το σπάση, τρεις μέρες πριν έπήγε κι' έμεινε στην έξοχή για να έχη ήσυχια τὰ νεύρα του και να δώση τη σφυριά με όλη την ψυχραιμία που χρειαζόταν.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

νη — αλλά κι' εγώ είμαι περήφανη!

Έπειτα, αίσθάνομαι πως έχω και άπεναντί σας άναλάβει μια άποχρέωση. Μια και με σπουδάσατε για να γίνω συγγραφέας, πρέπει τουλάχιστον να προσπαθήσω να γίνω. Ωραία μά την άλήθεια θα ήταν, να δεχθώ πρώτα την εκπαίδευσή σας και ύστερα να σάς πω αντί και να μίν την χρησιμοποίησω καθόλου.

Ωστόσο, τώρα που άρχισα να είμαι ικανή να σάς άπιστρέψω όσα ξοδέψατε για μένα, αίσθάνομαι ότι άπαλλάσσομαι σιγά-σιγά από αυτό το χρέος — και έκτός από αυτό μου φαίνεται πως θα μπορούσα να έξακολουθήσω να είμαι συγγραφέας, έστω κι' αν παντρευόμουν. Το ένα έπάγγελμα δεν άποκλείει άναγκαστικά τó άλλο.

Εσκέφθηκα πάρα πολύ επάνω σ' αυτό το ζήτημα. Είναι άλήθεια πως ο Τζέρβης έχει πολύ πλατειές άντιλήψεις. Ίσως και τó να παντρευτή ένα κορίτσι της τάξεώς μου να μίν τόν στενοχωρούσε τόσο πολύ όσο θα στενοχωρούσε έναν άλλον. Ίσως, όταν δύο άνθρωποι συμφωνούν τόσο πολύ μεταξύ τους και είναι πάντα εύτυχισμένοι όταν βρίσκονται μαζί και νοιώθουν τόση μοναξιά όταν είναι μακριά ο ένας από τόν άλλον, ίσως να έπρεπε να μίν άφήσουν τίποτα στέν κόσμο να σταθή άνάμεσά τους. Πόσο θέλω να τó πιστέψω αυτό! Άλλά θα ήθελα να είχα και τη δική σας, την άνεπιπρέαστη γνώμη. Δίχως άλλο θ' άνήκετε και σεις σε μια Οικογένεια και θα κοιτάξετε

το ζήτημα από την κοινωνική του άποψη και όχι τόσο από την άνθρωπινή, την αίσθηματική του άποψη — βλέπετε λοιπόν πόσο γενναία είμαι για να τó υποβάλλω στη δική σας κρίση.

Ας υποθέσουμε πως πήγαίνα και τόν έβρισκα και τού εξηγούσα πως τó έμπόδιο δεν είναι ο Τζίμης Μάκ-Μπράϊν αλλά τó Άσυλο Τζών Γκρίερ — δεν θα ήταν φοβερό για μένα ένα τέτοιο πράγμα! Θα μου χρειαζόταν πάρα πολύ μεγάλο θάρρος για να τó κάνω. Θα προτιμούσα ίσως να είμαι δυστυχισμένη σ' όλη την ύπολοιπη ζωή μου παρά να πάρω μια τέτοια άπόφαση.

Αυτά που σάς γράφω έγιναν τώρα και δύο μήνες επάνω-κάτω. Από τότε δεν είχα λάβει καμιά είδησή του. Είχα άρχίσει σχεδόν να έξοικειώνομαι με την άπελπισία μου, όταν έφθασε ένα γράμμα της Τζούλιας που με έκανε πάλι άνω κάτω.

Έγραφε, έτσι έντελώς πάρεργα, ότι ο «θείος Τζέρβης» βρέθηκε μέσα σε μια φοβερή καταιγίδα σ' ένα δάσος τού Καναδά, που είχε πάει για κυνήγι, και ότι από τότε ήταν πολύ βαρειά άρρωστος με πνευμονία. Κι' εγώ ούτε τόξερα! Είχα αίσθανθή πολύ προσβεβλημένο τόν έαυτό μου γιατί είχα έξαφανιστεί έτσι, χωρίς ούτε μια λέξη. Φαντάζομαι πως θα είναι πολύ δυστυχισμένος κι' όσο για μένα, εγώ ξέρω πόσο δυστυχισμένη είμαι! Τί νομίζετε πως θα έπρεπε να κάνω;

Γιούνη

6 Όκτωβρίου

Αγαπημένο μου Μπαρμπα-Μακροπόδη

Ναί, και βέβαια θα έρθω — σεις τεσσερεσήμισυ τó άπόγευμα την έρχομένη Τετάρτη. Και βέβαια θα βρω τó δρόμο. Έχω πάει στην Νέα Υόρκη κιόλας τρεις φορές και δεν είμαι πιά μωρό. Δε μπορώ να τó πιστέψω πως θα σάς ιδώ επιτέλους σ' άλήθεια — επί τόσον καιρό σάς έδλεπα μόνο με τη φαντασία μου, τόσο που τώρα μου έρχεται δύσκολο να οκεφθώ

πως είσατε ένα άληθινό πρόσωπο με σάρκα και όστά.

Είστε πάρα πολύ καλός που ενδιαφέρεστε για μένα, ενώ είστε ακόμη τόσο άδύνατος. Προσέξτε μήν άρπάξετε κανένα κρυολόγημα. Αυτές οι βροχές φέρνουν πολλή ύγρασία.

Με άφοσίωση

Γιούνη

Υ. Γ. Αυτή τη στιγμή μου ήρθε μια φρικτή σκέψη. Έχετε μήπως θυρωρό; Τους φοβάμαι άπερίγραπτα τούς θυρωρούς και αν έρθη κανένας τέτοιος και μου άνοίξη, είμαι άξια να λιποθυμήσω στο κατώφλι της πόρτας. Τί πρέπει να τού πω; Να ζήτησω τόν κ. Σμιθ;

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Μετάφρασις Α. Α. και Γ. Γ.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟ (ΜΥΘΟΣ)

Ένα ψαράκι έκλαιγε τη μοίρα του.

— Τί δυστυχισμένο που είμαι! έλεγε. Έτσι μικρό που έχω πλατεί βρίσκομαι στο έλεος τών έχθρων μου. Μόλις και τολμώ να ξεμυτίσω από μέσα άπ' τις βραχοσηλιές. Κάθε φορά που θα βρεθώ σ' άνοιχτά κινδυνεύω να με χάψη κανένα μεγάλο ψάρι. Άχ, αυτό είναι τó ριζικό μας! Ο πατέρας μου, ή μάνα μου, τ' άδέλφια μου, οι φίλοι μου, όλοι τó ίδιο τέλος είχαν.

Μια νεράιδα που περνούσε από κει άκουσε τούς θρήνους του και τó λυπήθηκε:

— Άκουσε, μικρό μου, είπε. Θα στην αλλάξω εγώ την τύχη σου. Σε μια στιγμή θα μαζέψω έδω όλα τὰ ψάρια και θ' άπαγορεύσω στα μεγάλα όχι μόνον να μη τρώγουν, αλλά και να μη πειράζουν τὰ μικρά.

Τό ψαράκι έξυσε τó κούτελό του.

— Καλή μου νεράιδα, είπε κομπιάζοντας. Θα σου χρεωστούμε βέβαια μεγάλη χάρη. Σκέψου όμως πως και τὰ μεγάλα ψάρια έχουν κι' αυτά ανάγκη να ζήσουν και δεν μπορείτε να τὰ στερήσης την τροφή τους.

Μπα! έκανε ή νεράιδα μ' άπορία, ώστε λοιπόν αυτή τη χάρη θέλεις να τήν κάνω μόνο για σένα;

— Ά, όχι βέβαια, νεράιδα μου, διαμαρτυρήθηκε τó ψάρι. Δεν είμαι τόσο έγωϊστής. Κι' έπειτα, πως θα μπορούσα να έξχωρίζω εγώ από τ' άλλα ψάρια; Θα έπρεπε να μου κρεμούσε μια καρτέλα στο λαιμό κι' αυτό θα με δυσκόλευε στο κολύμπι.

— Τί θέλεις λοιπόν, τελοσπάντων.

— Ά, ξέρω γώ; Μου φαίνεται, νεράιδα μου, πως πολύ άπλούστερο θα ήταν να μ' έκανες μεγάλο ψάρι.

(Απ' τó Γαλλικό)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΓΕΟΥΑΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τό γελάκι τού μπεμπέ είναι χαριτωμένο!

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: **Εὐθύμην Ψαροπούλαν** (νὰ καὶ τὸ ψευδώνυμό σου πού θὰ τὸ εἶδες βέβαια στὴς 'Εγκρίσεις' σου ἔσται καὶ τὸν 'Οὐγγό' τὴν αὐτὴν λαιπὴν εἶσαι πάνοπλη κι' ἐμπρός!) **Δυναριάν** (νὰ καὶ τὸ δικό σου, μὲ γειά' ἐξαίρετα μπορεῖς νὰ σπουδάσης. νὰ μορφωθῇς καὶ μόνη σου, διαβάζοντας καλὰ βιβλία' πολὺ θὰ σὲ ὠφελήσῃ κι' ἡ ἀλληλογραφία μαζί μου, ἡ συμμετοχή σου στοὺς Διαγωνισμοὺς μου κτλ. περαστικά τῆς **Χιωτοπούλας**.) **Ἀστραπόβροντο** (ἐλαβα' θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοὺ πῶ· περιμένω.) **Δόνιφαν** (μπράβο γιὰ τὸ ἀριστα' καλὴ ἐπιτυχία καὶ στίς ἐξετάσεις γιὰ τὸ Γυμνάσιο.) **Ἑλληνόπουλο** (καλῶς ἦλθες—γιατί τώρα βέβαια θὰ εἶσαι ἐδῶ κι' ἐλπίζω νὰ σὲ ἴδω καὶ σὲ γραφεῖο μου· τὰ ποτελέσματα, δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ ἦταν λαμπρά· ἔστειλα.) **Νανὰν Παύλου** (χαίρω πολὺ· πέρασα τὴν ἐγγραφή σου στὸ ἑσπάρθωμα τῆς **Γελασίνας** πού τὴν εὐχαριστῶ καὶ πάλι· περιμένω τώρα νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο.) **Ἀσπρον Κόρακαν** (ἡ φωτογραφία ἀκατάλληλη· γιὰ τὸ ποίημα, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴν σειρά του καὶ θὰ σοὺ πῶ.) **Σίρλεϋ** (σοὺ τὸ ἐνεκρίνα· πολὺ καλὸς ὁ βαθμὸς σου ἀφοῦ μάλιστα εἶναι κι' ὁ ἀνώτερος σου δόθηκε στὴν τάξη σου· χαίρω πού θὰ λαβαίνῃς τώρα μέρος στὴν κίνηση κι' εὐχαριστῶ πού θὰ φροντίσῃς καὶ γιὰ τὴν διάδοσή μου.) **Χρυσούλαν Α. Φ.** (ψευδώνυμο σου ἐνεκρίθη· οἱ λύσεις γράφονται σὲ χαρτί ἰδιαίτερο· διάβασε τὴν προκήρυξη τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ 'Ιουλίου, νὰ ἴδῃς τοὺς δρους.) **Ἀνδριωτάκι** (εὐγε πού ἦρθες πρῶτος στὴν τάξη σου καὶ μὲ τόσο καλὸ βαθμὸ· ἔστειλα φυλλάδιο καὶ λυσόχαρτο.) **Ἐλένην Τσοῦντζη** (ἔστειλα φυλλάδια καὶ λογαριασμό.) **Ἀμαθουάδα** (ἔστειλα.) **Μιράνταν Δεμπόνα** (τὰ ξανάστειλα.) **Γκλόριαν** (μὲ σινική μελάνι σὲ κοινὸ ἄσπρο χαρτί.) **Μαυρομαλλούσαν, Ἀρόνην, Φεγγαρόλουστη Βραδύα** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 'Ιουλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεχταὶ μέχρι τῆς 18 Σεπτεμβρίου

380. Δεξιόγραφος

Ζῶο παχὺ μὲ σύνδεσμο
Μπροστὰ του γράφεις τώρα
Καὶ κάνεις κάποιο βασιλιά
Στὸν Φαραῶ τῇ χώρᾳ.

Ἀγνούλα

381. Μεταγραμματισμός

Νησάκι ἀπ' τὰ γνωστά
Ἀλλάζει τὸ κεφάλι
Καὶ προωιὴν θεὰ
Χαροῦμένη προβάλλει.

Κίτρινη Ἀράχνη

382. Τονόγραφος

Ἄν ὀξύτονη μάρψης,
Εἶμαι πόλῃ γαλλικῇ.
Ἄν μὲ παροξυτονίσῃς,
Ἀπλὴ βλέπεις μετοχή.

Τσίλ

383. Αἵνιγμα

Ἄν μιὰ φορὰ μόνο τὸ πῆς,
Αουλουδί ὠραὶο σημαίνει,
Ἄν δυό, μιὰ θάλασσα θὰ ἴδῃς
Πλατειά, νησοσπαρμένη.

Μόζαφρ

384. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς
* * * * * = Πτηνὸν τῆς αὐλῆς
* * * * * = Θαλασσίονον περιζήτητον
* * * * * = Ἀρχαῖον μακεδ. ὄπλον
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κεραμίδιος Γάτος

385. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 1 2 6 7 4 = Ἀστρονόμος
2 1 6 3 4 = Μέρος τοῦ σώματος
3 2 3 4 = Θεὰ
4 5 3 6 7 4 = Μέρος ποιήματος
5 1 2 1 4 = Ἀρχαία πόλις
6 1 2 1 = Συναίσθημα
7 2 1 5 3 7 4 = Ἀρχαῖος ποιητής.

Συριανὸς

386-390. Πτερωτὸν Γράμμα

Λί κάτωθι ζητοῦμενα λέξεις ἔχουν ἅπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτὸν—τὸ ὁποῖον ἅπαντὰ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθέξης:

Ἄυλον καὶ ἀθάνατον—Μία τὼν διαστάσεων τῶν σμαμάτων—Συναίσθημα, ἐπιθυμία—Κάτοικος θερμῆς χώρας—Ἑλληνικὴ λουτρόπολις.

Λίονιος Θρύλλος

391. Ἀκροστιχίς

Τάρχικα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν περιφραστικὸν ὁμηρικὸν βασιλεῖα:

1, Εὐαγγελιστής· 2, Μοῦσα· 3, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς· 4, Θεὸς ὀλύμπιος· 5, Ψυχρὰ χώρα τῆς Εὐρώπης· 6, Ποταμὸς τῆς Ἡπείρου· 7, Μέγας ἀρχαῖος ποιητής· 8, Μυθολογικὸν τέρας, μάλιστα τῶν Θηβῶν.

Σεληνιδίτικος Ὀρίων

392. Γρίφος

χρὸ πο εἶθε
χρὸ χρὸ πο πο εἶθε εἶθε
:: νεφ ζιν Νρ σὺ
χρὸ χρὸ πο πο εἶθε εἶθε
χρὸ πο εἶθε
Ντίνος Θώμης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 18

204. Πηνελόπη (πινέλο, πῖ).—205. Αὐγερινός—Ἀλγερινός.—206. Ἰωνᾶς—Ἰάσων.—207. Ὁ Σειρίος, ἡ Συρία.

208. Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ 209. ΑΡΗΣ

Ρ Α Κ Ι Ν Α Σ (ράς, Ἥρα,

Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ (Σαρῆς).—

Κ Α Ν Α Δ Α Σ 210. Διότι,

Σ Ι Δ Η Ν Ο Σ ἂν ἐκλείνα-

Σ Ο Λ Ω Μ Ο Σ μεν καὶ τὸ

Σ Τ Ρ Α Β Ω Ν ἄλλο, δὲν θὰ

ἐβλέπαμεν.—211. ΣΩΜΑ (Ἀρισταρ-

χος, Ἀαρὼν, Ὀλυμπος, Σάλαρα).—

212. Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευ-

δεῖς ὧσι. 213. Ἐσὸ ἐντιμος καὶ μὴ

πλουτήσης (Ἐς ὁ ἐν τι μο, σκε μί,

πλουτ εἰς ις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—490]

Φοίθη=Μαργαρίτα Λαμπράκη. Τζιτζιφίονγα=Νικέτα Καιροφύλακος. Ἄν μπορεῖτε διαφεύγετε. **Ουίχλη**

[ΛΣ'—491]

Διαπλασάπουλα! Φεύγω γιὰ τὴν Ἑλβετίαν. Στὸ γυρισμὸν ὁπόσοι να γινωριστοῦμε. Σὰς εὐχόμαι καλὸ καλοκαίρι.

Κόνικνη Αὐτοκρατορεῖρα

[ΛΣ'—492]

Δόξη Στέφανε, διεθύνησέ μου: Ἄλιν Καραμακίου Ἀτικῆς. **Αγνή**

[ΛΣ'—493]

Δυστυχῶς δι' ἐσέ, καὶ εὐτυχῶς δι' ἐμέ, Βασιλεῖς Βουλγαροκτόν, δὲν εἶμαι ὁ... Χάκας (!!) Ἐπικαλούμενος βεβαίως Διαπλάσεως εὐρισκομένην ἐν ταῖς ὁπ' αὔξοντα ἀριθμὸν (ΛΣ'—121) καὶ (ΛΣ'—217) ἀγγελίαις, ἔ. ἔ. Δέξασθε κ.λ.π.

Γελαστός Ὑπολογαγός

[ΛΣ'—494]

Γαλάξιε Ἀγγελε, ὁ Σαρπηδὼν δὲν λέγεται... Γερολυμάτος (Διαπλ. Βέβαια). ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΛΣ'—495]

Τρελλοπαρέα, γκάφα! Δὲν λέγομαι... Πολυχρονόπουλος!!!... **Κυρίαρχος τοῦ Σύμπαντος**

[ΛΣ'—496]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, χαίρετῶ δλους καὶ δλες. **Νεγκούς**

[ΛΣ'—497]

Πρωτομπαίνοντας χαίρετῶ τὸν διαπλάσοκοσμον. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Διεθύνησις (ΛΣ'—418).

Χρυσουγῇ

[ΛΣ'—498]

Ποῖο διαπλάσοπουλο· αὐτὸ ἔξερει γαλλικὰ καὶ μοῦ ἀρνηθῇ ἓνα γραμματάκι γαλλικόν; **Χρυσουγῇ**

[ΛΣ'—499]

Χαῖρε Διαπλάσοκοσμοι! Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους-ες. Ἀ/σις Ἑλπίσιαν Γκάκκαρη, Βόρειον Βροντάδον Χίου, διὰ: **Ὁρφέα**

[ΛΣ'—500]

Τώρα μπαίνω κι' ἐγὼ στὸ λουλουδιό σου, περιβόλι· χαίρετῶ δλους-ες.

Μαυρομαλλούσα

[ΛΣ'—501]

Ντίνο, ποῖος τὴν παρασμένη Κυριακὴν τὸ μεσημέρι στὸ Μπογιὰτι καθόταν στὸ πεικὸ καὶ τὸ βραδάκι πού ἤμουνα μόνος στὴ χωράφι φώναζε Ἑρρίκο τό... σκυλάκι του; Γράψε μου σὺ, ἡ ὁ ἴδιος

ΔΟΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΛΣ'—502]

Μερεντέ, Γαληνεμένη, Στέφανε Ἀμάραντε, δέχομαι εὐχαρίστως. Μόνος σὰς παρακαλῶ περμένετε λίγο.

ΔΟΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΛΣ'—503]

Λόγω ἀναχωρήσεώς μου εἰς Γερμανίαν διακόπτω μέχρι τῆς ἐπανόδου μου ἀλληλογραφίαν. Ζητῶ συγγνώμην.

Γελαστός Ὑπολογαγός

[ΛΣ'—504]

Ἀποκαλύψετε: Δευκὴ—Μύρις—Ἀφεντουλίβου. Συριανός = Ἀφεντουλίβου. Σὰς ἄρρεσι; Ὅπως δμότερος.

Ἀρεόμητος Διαπλάσοποις

[ΛΣ'—505]

Εξηνος ὁ τρόπος πού μεταχειρίζεσθε ἡ Τρελλοπαρέα γιὰ νὰποκαλύπτῃς ψευδώνυμα!!!... Δὲν λέγομαι Ἀγγελίδη (Διάπλασις βεβαίως).

Δροσούλα

[ΛΣ'—506]

Ἀσπρη Μάσκα, Ἀσημονημένη Ἑλπίς πληροφωρηθεῖτε γιὰ τὴν Ἐπιτυχία σας ἀπὸ τίς ἀγγελίαις (ΛΣ'—447), (ΛΣ'—436), (ΛΣ'—397), (ΛΣ'—406)... Ἀκόμη οἱ Ζουζοῦ—Πουπὲ δὲν εἶναι ἀδελφές, οὐτε λέγονται... Κουτοσορόδη (Διάπλ. Βεβαίως).

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ